

Sygn. akt II Ka 146/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Krystyna Świącicka (spr.) SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r.

sprawy **P. S. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zb. z art. 280 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 17 stycznia 2014 r. sygn. akt VII K 790/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę wymierzenia oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 91 §2 kk, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej Sp. c. w S. adw. S. M. (1) kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych stwierdzając, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 146/14

UZASADNIENIE

P. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 16 sierpnia 2013 roku w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zażądał od pokrzywdzonej M. O. wydania pieniędzy „na piwo” w nieustalonej kwocie a następnie używając przemocy polegającej na szarpaniu jej za odzież i zadaniu trzykrotnie uderzenia pięścią w twarz

w okolicy nosa spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa i obrzęku twarzy, które naruszały czynności narządów jej ciała

na okres nieprzekraczający siedem dni jednak zamiaru swojego nie zrealizował

z uwagi na odmowę pokrzywdzonej i jej ucieczkę przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. za przestępstwo rozboju określonego w art. 280 § 1 k.k. oraz usiłowania kradzieży z włamaniem określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

II. w dniu 16 sierpnia 2013 roku w S. użył wobec M. O. przemocy polegającej na ciągnięciu za włosy i przyciskaniu do ściany budynku oraz groził jej pozbawieniem życia w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w przypadku powiadomienia Policji o zdarzeniu popełnionego przez niego na jej osobie przestępstwa usiłowania rozboju i uszkodzenia jej ciała przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w nieustalonym dniu w okresie od dnia 25 września 2013 roku w S. groził M. O. pozbawieniem życia w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka z powodu powiadomienia przez nią Policji o zdarzeniu popełnionego przez niego na jej osobie przestępstwa usiłowania rozboju

i uszkodzenia jej ciała, wypowiadając te groźby w obecności siostry pokrzywdzonej S. M. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt VII K 790/13, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego **P. S. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie pierwszym aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zb.

z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za czyn ten

na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżonego na karę 4 lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **P. S. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach drugim i trzecim aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 245 k.k. w zw. z art. 64

§ 1 k.k., przyjmując, że czynów tych oskarżony dokonał w podobny sposób,

w krótkich odstępach czasu, a więc stanowią one ciąg przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. i za czyny te na podstawie art. 245 k.k. w zw. z art. 91

§ 1 k.k. skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu w punkcie pierwszym i drugim wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył

i wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 16 października 2013 r. do dnia 17 stycznia 2014 r.

przyjmując, że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny

1 dniowi kary pozbawienia wolności;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. M. (1) z Kancelarii Adwokackiej S. C. w S. kwotę 619,92 zł w tym kwotę 115,92 zł tytułem podatku VAT za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu przez tegoż adwokata;

VI. zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, poniesione wydatki przejmując ostatecznie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od przedstawionego wyżej wyroku wywiedli Prokurator Rejonowy w S. oraz obrońca oskarżonego.

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego P. S. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 91 § 2 k.k. poprzez błędne niezastosowanie tego przepisu, a powołanie przepisów art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w podstawie prawnej orzeczenia i wymiaru kary łącznej w sytuacji skazania oskarżonego P. S. (1) za ciąg przestępstw i inne przestępstwo, podczas gdy przepis art. 91 § 2 k.k. stanowi samoistną podstawę prawną wymiaru kary łącznej i tylko ten przepis należy powoływać, konstruując wyrok.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z punktu III wyroku przepisów art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i powołanie w ich miejsce przepisu art. 91 § 2 k.k. jako podstawy prawnej orzeczenia i wymiaru kary łącznej za ustalone przestępstwo i ciąg przestępstw.

Obrońca P. S. (1) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez brak wszechstronnego i obiektywnego rozważenia całości zebranego materiału dowodowego, dokonanie dowolnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości co do tego, czy to on dopuścił się rozboju na osobie pokrzywdzonej M. O. oraz bezpośrednio po tym groźby pozbawienia życia na wypadek zawiadomienia Policji w sytuacji, gdy P. S. (1) nie przyznał się do winy, świadkowie M. W. i M. S. potwierdzili jego alibi, pokrzywdzona miała znacznie ograniczoną wadę wzroku i otrzymaniem silnych ciosów w głowę możliwości rozpoznania sprawcy, nie zgłosiła zajścia Policji zarówno tego, jak i następnego dnia, a także nie wskazała oskarżonego jako sprawcy przy udzielaniu jej pomocy lekarskiej.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania

W toku rozprawy odwoławczej obrońca poparł wniesioną przez siebie apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu, oświadczając, iż nie zostały uiszczone w całości ani w części, zaś apelację oskarżyciela publicznego pozostawił do uznania Sądu Okręgowego. P. S. (1) wniósł o uniewinnienie od popełnienia wszystkich zarzuczanych mu czynów. Prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Siedlcach i wniosek w niej zawarty, a nadto wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W przedmiocie apelacji obrońcy P. S. (1):

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Sąd Rejonowy nie dopuścił się podniesionych w niej uchybień.

Na wstępie tej części rozważań podkreślić trzeba, że nie ulega wątpliwości fakt, iż przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny spełniającej wymogi art. 7 k.p.k. pojawiają się wątpliwości, których wyeliminować

nie można (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lutego 2012 r., II KK 141/11, LexPolonica nr 3974188, postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2013 r.,

V KK 119/13, LEX nr 1400594; por. także A. Gaberle, Dowody w sądowym procesie karnym. Teoria i praktyka, Warszawa 2010, s. 301). Wobec powyższego stwierdzić trzeba, że skuteczne postawienie zarzutu obrazu art. 5 § 2 k.p.k. uwarunkowane

jest prawidłowością oceny materiału dowodowego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Kwestionując poszanowanie przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów, obrońca P. S. (1) popada

w wewnętrzną sprzeczność, wywodząc niejako, iż art. 5 § 2 k.p.k. nie powinien być zastosowany. W tym stanie rzeczy podniesienie uchybienia we wskazanym zakresie musiało być uznane za chybione.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu obrazu art. 7 k.p.k. Zaznaczyć

w tym miejscu należy, zgadzając się w tej kwestii ze skarżącym, że konsekwentne negowanie przez oskarżonego popełnienia zarzucanych mu czynów, samo przez

się nie może prowadzić do daleko idącego wniosku o jego niewinności. W związku

z tym wyjaśnienia P. S. (1) winny być poddane kompleksowej ocenie, połączonej ze skonfrontowaniem ich z pozostałymi dowodami. Prawidłowości tak dokonanej oceny dowodów, poczynionej przez Sąd Rejonowy, nie jest w stanie podważyć argumentacja podniesiona w apelacji. W pierwszym rzędzie podkreślić trzeba, że Sąd I instancji słusznie nie dał wiary alibi wysuniętemu przez oskarżonego.

W uzupełnieniu pisemnych motywów zaskarżonego wyroku zaznaczyć należy, iż P. S. (1) twierdził, że w czasie zdarzenia nie opuszczał mieszkania M. W. (k. 15, 70). M. W. mimo początkowych wskazań,

że oskarżony kilkakrotnie wychodził sam na 10- 15 minut, a on mu nie towarzyszył, lecz wychodził do niego gdy nie wracał przez dłuższy czas (k. 82), ostatecznie stwierdził jednak, że przy każdym wyjściu towarzyszył wymienionemu (k. 243v). M. S. zeznała natomiast, że oskarżony wrócił do mieszkania tylko raz

(k. 168v), nie wspominając przy tym o obecności M. W.. Przytoczone relacje wskazują na występowanie w ich zakresie poważnych sprzeczności tak wewnętrznych, jak i zewnętrznych, przesądzając tym samym o niemożności założenia, że P. S. (1) nie mógł popełnić dwóch pierwszych z zarzucanych

mu czynów, mimo ich niewielkiej odległości od jego miejsca zamieszkania.

Odwołujący się nie miał również racji kwestionując prawidłowość przyznania mocy dowodowej faktowi rozpoznania oskarżonego na tablicy poglądowej przez M. O.. Wywodzenie skutków korzystnych dla oskarżonego

z podkreślanego braku konieczności przeprowadzenia rzeczoności dowodu jest chybione. Przytoczony sposób rozumowania byłby prawidłowy jedynie w razie ukrycia przez M. O. wiedzy w przedmiocie tożsamości oskarżonego.

Dane osobowe wymienionego pokrzywdzonego podała już składając zawiadomienie

o popełnieniu przestępstwa (k. 2), czyli przed dniem okazania tablicy poglądowej

(k. 57- 58). Wobec takiej argumentacji skarżącego jako zupełnie niezrozumiałe jawi się nadto zarzut zaniechania przeprowadzenia bezpośredniego rozpoznania przy użyciu lustra weneckiego.

Charakteru uchybienia proceduralnego mającego wpływ na treść wyroku nie ma również, sygnalizowane przez skarżącego, zaniechanie przeprowadzenia konfrontacji P. S. (1) i M. O.. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że przepis art. 172 k.p.k. nie nakłada obowiązku przeprowadzenia konfrontacji,

lecz jedynie stwarza taką możliwość (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 3 października 2012 r., II AKa 260/12, LEX nr 1238283). W przedmiotowej sprawie sprzeczność relacji oskarżonego i pokrzywdzonego jest nieunikniona, nie usunęłyby

jej również konfrontacja. W związku z tym wystarczającym było oparcie się przez Sąd Rejonowy na rezultatach swobodnej oceny dowodów.

Prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy podważyć nie mogło również podkreślenie wpływu wady wzroku (krótkowzroczności) M. O. oraz zadanych jej ciosów na możliwość i prawidłowość rozpoznania napastnika. Przypomnieć w tym miejscu wystarczy, że pokrzywdzona rozpoznała oskarżonego już na etapie rozmowy poprzedzającej podjęcie przez niego agresji fizycznej.

Bezzasadna okazała się również argumentacja podważająca wiarygodność zeznań M. O. w oparciu o niewskazanie personaliów oskarżonego w toku udzielania pokrzywdzonej pomocy medycznej oraz zaakcentowanie zwłoki w złożeniu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Podkreślić w tym miejscu trzeba, co zaznaczył już Sąd Rejonowy (k. 273v), że wiedza M. O. w przedmiocie uprzedniego odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności (k. 43v), w połączeniu z jego groźbami, w pełni tłumaczyła zachowanie przez pewien czas w tajemnicy jego tożsamości.

Bezskuteczny okazał się również zarzut oparcia się przez Sąd I instancji na zeznaniach świadków ze słyszenia, przy jednoczesnym zignorowaniu braku naocznych świadków zdarzenia. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że podstawą ustaleń faktycznych w przedmiocie czynów zarzucanych P. S. (1) stały się zeznania pokrzywdzonej, zaś zeznania S. M. (2) w przedmiocie stanu fizycznego pokrzywdzonej jedynie uwiarygodniły wersję zdarzeń zaprezentowaną przez M. O.. Podstawą ustaleń faktycznych w odniesieniu do trzeciego z czynów zarzucanych oskarżonemu stały się nie tylko depozycje M. O., w tym przypadku będącej świadkiem ze słyszenia, lecz również zeznania S. M. (2) (k. 232v).

Na uznanie nie zasługiwało również wskazanie motywów, które w przekonaniu skarżącego doprowadziły pokrzywdzoną do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. W ślad za Sądem Rejonowym (k. 274) stwierdzić trzeba,

że akta sprawy III Nsm 268/12 Sądu Rejonowego w Siedlcach nie pozwalają na przyjęcie tezy, iż M. O. chciała zemścić się na oskarżonym za niepomyślne dla niej rozstrzygnięcie. Podkreślić należy, że wzmiankowane rozstrzygnięcie przybrało negatywny dla wymienionej kształt nie z uwagi na brak zeznań P. S. (1), lecz ze względu na okoliczności odnoszące się do samej pokrzywdzonej. Oczywistym jest przy tym, że zeznania oskarżonego nie mogły mieć wpływu na kształt ustaleń faktycznych i ocen Sądu Rejonowego we wskazanym zakresie (k. 167).

Mając na uwadze całokształt przytoczonej wyżej argumentacji stwierdzić trzeba, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy pozostają pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k. Zaprezentowany w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku proces oceny dowodów został poprzedzony ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowił wyraz rozważania wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k., zasygnalizowanego przez apelującego w sposób hasłowy, należy podkreślić, że wskazana regulacja nie może być rozumiana w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne fakty. W związku z tym zarzut obrazy art. 410 k.p.k. nie może być skuteczny w sytuacji, gdy niektóre dowody nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń, jeśli sąd ocenił je w sposób przewidziany w art. 7 k.p.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 27 marca 2013 r., II AKa 26/13, LEX nr 1306009).

W tym stanie rzeczy chybiony był również zarzut niezachowania przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k., konkretyzowanej m.in. przez przepisy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Chybiony był także zarzut nieprawidłowego przyjęcia przez Sąd Rejonowy,

że zachowanie zarzucane P. S. (1) w punkcie III. aktu oskarżenia nie wyczerpywało znamion występku z art. 245 k.k. Z całą mocą trzeba podkreślić, że karalność przedmiotowego występku nie jest wyłączona nawet w razie złożenia przez świadka fałszywych zeznań (podobnie: Andrzej Marek, Komentarz do art. 245 Kodeksu karnego, LEX). Unormowanie art. 245 k.k. nie ogranicza penalizowanych zachowań do wywierania wpływu na świadka zeznającego zgodnie z prawdą. Przyjęcie zapatrywania przeciwstawnego stanowiłoby przejaw niedopuszczalnej legalizacji samopomocy.

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zważył tak stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jak i okoliczności strictly osobiste sprawy. Orzeczone kary jednostkowe odpowiadają więc dyrektywom art. 53 § 1 i 2 k.k. i nie noszą żadnych cech niewspółmierności. Wymierzona kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji tak szczególnej, jak i generalnej. Wobec zastosowania zasady asperacji nie można mówić przy tym o nadmiernej surowości zastosowanej reakcji prawnokarnej. Kwestia prawidłowości wymiaru kary nie wymaga dalszej argumentacji, a to z tego powodu, że w apelacji nie postawiono zarzutu opartego na art. 438 pkt 4 k.p.k. Tak więc, z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że orzeczone wobec P. S. (1) kary pozbawienia wolności (jednostkowe i kara łączna) nie rażą swą surowością, nie wykraczając także poza niezbędne potrzeby resocjalizacyjne. Kary te są w przekonaniu Sądu Odwoławczego karami właściwymi, słusznymi, dostatecznie dolegliwymi a zarazem koniecznymi.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja obrońcy jest w oczywistym stopniu bezzasadna. Nietrafność postawionych w niej zarzutów przesądza o niemożności uwzględnienia któregośkolwiek ze sformułowanych przez skarżącego wniosków.

W przedmiocie apelacji Prokuratora Rejonowego w Siedlcach:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadną, wobec czego skutkowałą zmianą wyroku Sądu I instancji w zakresie postulowanym przez skarżącego.

Zarzut wysunięty w środку odwoławczym wystosowanym przez oskarżyciela publicznego jest w pełni zasadny. Zgadając się z prokuratorem stwierdzić trzeba, że przepis art. 85 k.k. określa zasady orzekania kary łącznej w przypadku, gdy sprawca popełnił przestępstwa pozostające w realnym zbiegu, a art. 91 § 2 k.k. normuje sytuację, w której sprawca popełnił w warunkach określonych w art. 85 k.k. dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 art. 91 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo. Wobec powyższego, z uwagi na fakt, że P. S. (1) popełnił ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, powołanie w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. musiało być uznane za wadliwe. Podstawą prawną wymiaru kary łącznej we wskazanej sytuacji winien być wyłącznie przepis art. 91 § 2 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 4 czerwca 2009 r., II AKa 139/09, LEX nr 553855; wyr. Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30 maja 2006 r., II AKa 126/06, LEX nr 212769; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 18 lipca 2002 r., II AKa 249/02, LEX nr 77502). Zapatrywanie przeciwstawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, II AKa 463/04, LEX nr 161458; A. Marek, Komentarz do art. 91 Kodeksu karnego, LEX), wobec braku głębszej argumentacji i poprzestania na samych tylko rezultatach wykładni systemowej, musi być uznane za chybione. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy orzekł o zmianie zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem zawartym w apelacji prokuratora

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Jednocześnie § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r.,

poz. 461) stanowi, że stawka minimalna przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją wynosi 420 zł. Ulega ona podwyższeniu o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach (§ 2 ust. 3 cyt. rozporządzenia). W tym stanie rzeczy zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej Sp. c. w S. adw. S. M. (1) kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Zważywszy na fakt orzeczenia wobec oskarżonego P. S. (1) kary pozbawienia wolności, z istoty rzeczy ograniczającej jego możliwości zarobkowe, przy braku stałych dochodów wymienionego, zwolniono go, w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., od kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem II instancji, stwierdzając jednocześnie, że ponosi je Skarb Państwa.

Mając na uwadze całokształt przedstawionej wyżej argumentacji i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.